

Doreen Virtue

Het pad van de lichtwerker

De wonderen uit mijn jeugd

‘O Heer, uw macht is groter dan alle machten. Als U ons leidt, hebben we niets te vrezen. U hebt ons het vermogen gegeven te voorspellen en hebt ons in staat gesteld alles te voorzien en te interpreteren.’

– Dinkagebed (Soedan) uit de Afrikaanse traditionele religie

Mijn vroegste herinnering aan de kracht van de Geest is die aan het wonder dat voor mij een kindercrisis oploste. Mijn moeder, die zelf in een spiritueel huishouden was grootgebracht, had mij als jong kind al geleerd visualisatie, gebed en affirmaties te gebruiken. Op een herfstavond – ik was nog maar heel klein – was ik getuige van de kracht van deze spirituele praktijk.

Toen ik in bed stapte, besepte ik dat ik mijn rode portemonnetje kwijt was. Toen ik die dag na school met vriendinnetjes naar huis liep, was ik bij het laadperron van een winkel blijven staan en had ik mijn portemonnetje op het platform laten liggen. Er zat niet alleen mijn melkgeld voor die week in, maar ook een paar dingen die voor mij als kind belangrijk waren. Toen ik druk met mijn vriendinnetjes aan het spelen was, was ik zonder mijn portemonnetje bij het platform weggelopen.

Ik stortte mijn hart uit bij mijn moeder. Het verlies van dat portemonnetje maakte me net zo van streek als wanneer ik mijn favoriete speelgoed kwijt was geweest. Het geld dat erin zat kon me niet zo veel schelen – ik was vooral verdrietig omdat ik zo nonchalant was geweest. Het was alsof ik een dierbaar stuk speelgoed had ach-

tergelaten en ik stelde me voor dat het zich heel alleen voelde daar op het laadperron in de koude nacht. Ik wilde mijn fout herstellen en het mooie portemonneetje weer naast me zien.

Mijn moeder hield mijn handen vast en verklaarde ferm: 'Ik wil dat je deze waarheid steeds herhaalt, Doreen: "In de geest van God gaat niets verloren."' Ik had een rotsvast vertrouwen in mijn moeder en geloofde haar geruststellende bewering dat deze woorden mijn portemonneetje terug zouden brengen. Ik kneep mijn ogen dicht en herhaalde die zin totdat ik eindelijk doodmoe in slaap viel. 's Morgens was het eerste waar ik aan dacht mijn portemonneetje. Ik opende mijn ogen in de vaste overtuiging het te zullen zien. *En daar lag het ook, vlak naast mijn bed!* Ik was reuze blij, maar niet verbaasd. Mijn moeder had me immers verzekerd dat het gebed zou werken. Jaren later vroeg ik mijn moeder of ze mijn portemonneetje misschien had gevonden en naast mijn bed had gelegd. Ze bezwoer me dat ze geen enkele rol had gespeeld bij de geheimzinnige herverschijsning van het portemonneetje. Ik geloof haar, omdat nadien deze gebedsmethode nog vele malen heeft gewerkt.

Waarom zou ik ook eigenlijk niet in wonderen en geestelijke genezing geloven? Mijn geboorte volgde namelijk dicht op een verzoek van mijn moeder om gebed tijdens een gebedsbijeenkomst van de Religious Science Church. Mijn ouders waren ongelukkig omdat ze na vele jaren getrouwd te zijn nog steeds geen kinderen hadden. Daarom probeerde mijn moeder het nu met gebed; hierbij werd niet zozeer God om een kind gevraagd, als wel verklaard dat ze wisten dat er een kind onderweg was. Nog geen maand nadat haar verzoek om gebedsbehandeling was ingediend, werd ik verwekt.

Deze affirmatieve benadering van gebed, waarin je het gewenste resultaat als een gegeven behandelt, is gebaseerd op deze verklaring in het Nieuwe Testament: '... alles waarom jullie bidden en vragen, geloof dat je het al ontvangen hebt, en je zult het krijgen.' Als je smeekt dat er iets goeds op je pad mag komen, is dat gebaseerd op angst. Aangezien de wet van oorzaak en gevolg datgene creëert waar we werkelijk in geloven, krijgen die angsten vaak vaste vorm.

Ik herinner me dat ik als kind visioenen van spirituele aard had. Als klein meisje zag ik groen en blauw getinte engelenlichten. Als puber en jongvolwassene deden de engelenlichten zich voor als

grote witte lichtflitsen, als van een stroboscoop. Tegenwoordig weet ik dat er een engel in de buurt is wanneer ik kleine witte sterrenregens zie.

Met mijn geestelijke gezichtsvermogen kan ik ook geesten zien, maar als kind dacht ik dat het gewone mensen waren. Dan vertelde ik mijn moeder iets over de mensen die ik zag, maar zij overtuigde me ervan dat het slechts weerspiegelingen waren van beelden op ons televisietoestel in de huiskamer. Omdat ik ervan uitging dat mijn moeders beweringen juist waren, sloot ik mijn vermogen om geesten te zien vele jaren af.

Ik weet nu dat ik door de sluier van de dood heen zag en dat mijn mediamieke vermogens al op jonge leeftijd begonnen. Ik geloof dat vele, zo niet alle kinderen helderziend zijn. Hun onzichtbare vrienden zijn gidsen die alleen zichtbaar zijn voor de nog niet afgestompte ogen van kinderen en sommige volwassenen. Ik zag onlangs een man geïnterviewd worden die tijdens een bijnadoodervaring erachterkwam dat alleen kinderen hem konden zien toen hij de gedaante van een geest had. Bij een verwant onderzoek uit 1995 ontdekte William MacDonald van de Ohio State University dat jonge mensen statistisch gezien vaker helderziende en telepathische vermogens aan de dag legden dan volwassenen.¹

We moeten heel voorzichtig zijn wanneer we met kinderen over hun visioenen praten, omdat we het vermogen hebben hen ervan te overtuigen dat ze iets anders zien. Deze kinderen zullen dan net als ik zich voor hun spirituele waarnemingen afsluiten om hun ouders een plezier te doen. Als we deze gave echter vol liefde benaderen, zullen we zien dat de paranormale vermogens van onze kinderen en onszelf even mooi zijn als iedere andere natuurlijke hulpbron. Het is de bedoeling dat wij als lichtwerkers deze vaardigheden optimaal benutten en er zo veel mogelijk plezier aan beleven.

Veel lichtwerkers beginnen zich de ontzagwekkende krachten te herinneren waarover wij van nature allemaal beschikken. Aangezien we zijn geschapen naar het beeld en de gelijkenis van een almachtige God, bezitten we verbazingwekkende vermogens en krachten waarvan we ons misschien niet eens bewust zijn. Lichtwerkers hebben het vermogen om met hun gedachtekracht de aarde compleet te helen.

Mijn ouders hebben me bijgebracht dat ik onbegrensd was en als jong kind was ik ervan overtuigd dat alles mogelijk was. Ik weet nog dat ik op het schoolplein wel eens in gedachten de wind beval te gaan waaien. Ik zei dan met gezag: 'Wind, ga waaien!' en telkens voelde ik dan een sterke windvlaag door mijn haar gaan en langs mijn wang strijken.

Ik heb geen idee hoe ik op de gedachte kwam de wind te bevelen te gaan waaien. Misschien herinnerde ik me de in ons allen aanwezige goddelijke gave die ons de macht geeft om de aarde te helen. Het is de gave die wanneer we hem ons opnieuw eigen maken en gebruiken, ons in staat stelt oude patronen van aardbevingen, tornado's, orkanen en overstromingen te helen.

Wetenschappelijk onderzoek naar het verband tussen gedachten, emoties en het weer bevestigt momenteel in laboratoria wat veel lichtwerkers reeds lang vermoeden: onze gedachten beïnvloeden het weer, de wolkenstructuur, de waterstructuur en de temperatuur van water en lucht.² Angst scheidt destructieve patronen en liefde heelt ze. We hoeven tragedies niet als natuurlijk of onvermijdelijk te aanvaarden. Het zijn zeker geen 'werken van God', tenzij je verwijst naar de goddelijke wet van oorzaak en gevolg, die onze gedachten tot werkelijkheid maakt. Gelukkig stelt deze wet lichtwerkers in staat een serene aarde te manifesteren door vreedzame en liefdevolle gedachten te koesteren.

Mijn moeder nam me tot mijn tiende mee naar de zondagsschool van de Unity Church in North Hollywood in Californië. Voor zover ik me herinner praatten degenen die er lesgaven niet veel over metafysica, religie of de Bijbel. In plaats daarvan kleurden we en lazen we gewone kinderboekjes totdat we naar de bijeenkomst van de volwassenen gingen om de liederen mee te zingen waarmee de zondagsdienst werd afgesloten. Het is verrassend dat een van mijn ingrijpendste levenservaringen zich juist tegen deze gewone achtergrond van zondagsschoollessen afspeelde.

Toen ik acht was, liep ik na de zondagsschool over de stoep naar mijn moeders auto. Het was zacht weer met een heldere lucht en vrolijke zonneshijn en het wit van de stoep blonk me tegemoet. Plotseling werd ik door een onzichtbare kracht tegengehouden en stond ik verlamd, alsof ik verstarde in de tijd. Even later was ik me

ervan bewust dat ik me buiten mijn lichaam bevond en keek ik van ongeveer dertig centimeter afstand naar mezelf. Ik had geen idee hoe ik buiten mijn lichaam was geraakt, want het was in een fractie van een seconde gebeurd. Het schokte me dat mijn lichaam zelfstandig kon blijven staan terwijl 'ik' er niet in aanwezig was.

Een krachtige mannenstem buiten mij zei boven mijn rechterschouder: 'Dit is waarvoor jij hier bent gekomen, Doreen, om deze splitsing tussen lichaam en geest duidelijk te maken, precies zoals jij die nu ervaart. Jij bent hier om de mensen te leren dat de geest het lichaam aanstuurt.' Even plotseling zat ik weer in mijn lichaam. Tot mijn verbazing maakte deze ervaring me niet bang – het verwarde me eerder wat de stem had gezegd. Ik wist niet wat hij bedoelde met 'de splitsing tussen lichaam en geest'. Pas vele jaren later zou ik de puzzelstukjes van deze uittredingservaring uit mijn jeugd in elkaar passen.

In zijn boek *Veranderd door het licht* bespreekt de arts Melvin Morse het onderzoek dat hij hield onder volwassenen en kinderen die een BDE hadden gehad (bijnadoodervaring, waarbij een uittreding plaatsvindt, vert.). Morse kwam tot de ontdekking dat mensen die een BDE hebben, als gevolg daarvan meer verifieerbare paranormale activiteit vertonen dan personen in controlegroepen.³ Ik geloof dat ik, net als alle andere kinderen, met paranormale vermogens ter wereld kwam. Ik geloof ook dat de uittreding in mijn jeugd deze natuurlijke vormen van gewaarzijn sterk heeft gestimuleerd.

Toen het mij overkwam had ik nog nooit van een uittreding gehoord. Hoewel ik in een spiritueel georiënteerd gezin was opgegroeid, hadden we het nooit over paranormale verschijnselen. Dat viel buiten ons kennis- en interesseseterrein.

Wanneer mensen over deze ervaring uit mijn jeugd horen, vragen ze me wel eens of ik boeken of cursussen weet die je leren hoe je een uittreding moet krijgen. Ik vertel hun dat mijn uittreding spontaan optrad en dat ik er niets voor hoefde te doen. Ik zou het ook niet bewust gewild hebben, zelfs niet als ik destijds had geweten dat zoiets mogelijk was. Hoewel ik boeken heb gezien die beschrijven hoe je uit je lichaam kunt treden, heb ik er nooit een willen lezen. Maar wie zich aangetrokken voelt tot boeken of cursussen over uittredingen, moet haar eigen gevoel volgen. Naar mijn mening moeten we

altijd onze intuïtie volgen met betrekking tot de te nemen weg.

Ik weet echter niet of het zin heeft jezelf een uittreding te bezorgen. In sommige meditaties heb ik heel echte uitstapjes naar het hiernamaals gemaakt. Ik heb duidelijk kristallen gebouwen en helder gekleurde etherische landschappen gezien. Maar echt bewust proberen een uittreding te beleven heb ik nooit gedaan. Het feit dat mijn bewustzijn het aardse niveau verliet, was een bijkomstigheid, niet het hoofddoel.

Meteen na die uittredingservaring in mijn jeugd merkte ik niet veel veranderingen in mijn leven op. Ik vertelde niemand iets over mijn ervaring – dat gebeurde pas vele jaren later. Ik wilde het er niet over hebben omdat, hoewel de ervaring buitengewoon en onaards was geweest, deze toch ook natuurlijk en een beetje voorbestemd had gevoeld. Inmiddels geloof ik dat ik voordat ik incarneerde met mijn gidsen deze gebeurtenis in mijn levensscenario vastlegde om me aan mijn levensopdracht te herinneren. De uittreding was een schok, maar voelde niet zo onverwacht als veel van mijn andere mystieke ervaringen op me overkwamen.

In het volgende hoofdstuk zal ik je iets meer over de invloeden uit mijn jeugd vertellen.

Familie-invloeden

'Iedere ziel is onsterfelijk, want alles wat voortdurend in beweging is, is onsterfelijk. De ziel van iedere mens heeft krachtens de wet van zijn geboorte eeuwige waarheid aanschouwd, want anders zou zij nooit in dit sterfelijke omhulsel van ons zijn ingetreden, maar toch vinden wij allen het niet gemakkelijk om door ons huidige bestaan aan ons verleden te worden herinnerd.'

– Plato

Toen ik nog klein was werkte mijn vader als technisch illustrator en leider van de grafische-ontwerpafdeling bij de Space Electronics Corporation, een aan de NASA verbonden ruimteprogramma. Wij hadden een ruim inkomen, maar mijn vader voelde zich niet erg thuis in de bedrijfswereld.

Toen ik zeven was fuseerde Space Electronics met een ander bedrijf en werd het Space General Corporation. Het bedrijf verhuisde naar de Zuid-Californische satellietstad El Monte. Om een lange pendelreis te vermijden besloot mijn vader thuis te gaan werken als bedrijfsadviseur. Dit stelde hem in de gelegenheid werk te gaan doen dat hem beter beviel, zoals voor tijdschriften artikelen schrijven over modelvliegtuigjes, een jeugdpassie van hem. Ook werkte hij als freelance redacteur voor een kleine uitgever bij ons in de buurt.

Op een dag besloot hij zijn adviseurschap en freelancredactiewerk op te geven. Mijn vader begon met twee vrienden een postorderbedrijf voor modelvliegtuigontwerpen. Na verloop van tijd deden

de andere mannen hun aandeel over aan mijn vader en dat zette hem aan tot het schrijven van een reeks boeken over modelvliegtuigjes. Mijn ouders veranderden het oorspronkelijke bedrijf in Hannan's Runway, een postorderbedrijf dat zich specialiseerde in boeken over luchtvaart. Ze leidden dit bedrijf nog steeds vanuit hun huis.

Hoewel het bedrijf jaren later tot bloei zou komen, daalde het gezinsinkomen aanvankelijk sterk. Mijn vader begon non-stop in zijn kantoor te werken. Hij was iedere dag de hele dag thuis, maar toch zag ik hem zelden. Hij zat vrijwel altijd artikelen en boeken te schrijven en modelvliegtuigjes te ontwerpen. In het weekend ging hij naar bijeenkomsten van modelvliegtuigbouwers, zowel om wat afleiding te zoeken als om de vliegeigenschappen van zijn modellen aan eventuele klanten te demonstreren. Wanneer mijn moeder klaagde dat mijn vaders hele leven om modelvliegtuigjes draaide, antwoordde hij steevast: 'Nou, ik zit in ieder geval niet achter het andere soort modellen aan.'

Wanneer hij niet werkte, schonk mijn vader me veel aandacht als compensatie voor de tijd die we hadden gemist. Hij gaf me constant schrijfp opdrachten, waar ik me enthousiast op stortte – zowel om mijn vader een plezier te doen als omdat ik wel van een uitdaging hield. Hij ging ook op vriendelijk wijze met me in debat over retorische onderwerpen om mijn logisch denken te scherpen en me te oefenen in de vaardigheid van het uitwisselen van filosofische ideeën.

Mijn vader is een zachtmoedig mens, een magere vegetariër met geheel eigen opvattingen over spiritualiteit. Mijn vader houdt niet van formele religies; hij geeft er de voorkeur aan de deugden van vriendelijkheid en ruimhartigheid te beoefenen. Wanneer we ergens heen gingen, hamerde mijn vader er altijd op dat ik beleefd moest zijn. Hij hield altijd deuren open voor anderen en het maakte hem niet uit of ze hem ervoor bedankten of niet. Mijn vader leerde me ook dat alles om een bepaalde reden gebeurt en dat zoiets als toeval niet bestaat. Hij zei dat als je je op een gedachte concentreert, je datgene waar je aan denkt in je leven brengt. Hij leerde me ooit hoe de 'wet van het stromen' werkt door te zeggen: 'We zijn allemaal net buizen. Er stroomt van alles ons leven in en dat moeten we weer ons leven uit laten stromen, want anders raken we verstopt. Daarom laat ik de boeken en artikelen die ik krijg altijd cir-

culeren en geef ik alles even snel weg als het binnenkomt. Toch is er altijd meer naar me toe gekomen dan ik uit heb laten gaan.'

Mijn vader moet zijn ruimhartigheid en spirituele aard van zijn ouders hebben geërfd. Mijn biologische opa, Ted Hannan, was een hooggeplaatste distributeur bij Amway die zijn hoge positie had bereikt door mogelijke handelaars en klanten te laten zien wat overvloed was. Ted had visitekaartjes die bestonden uit een dubbel kaartje met een gat in het midden waar een zilveren dollar doorheen stak. Op zijn kaartjes stond: 'Wil je hier meer van? Bel Ted Hannan.' Teds idee van humor was de tol betalen voor een paar auto's achter hem op de brug vlak bij zijn huis in de staat Washington. Hij zei dan: 'Ik stel me de hele dag voor hoe verbaasd die chauffeurs moeten zijn geweest toen ze bij het tolpoortje kwamen en te horen kregen dat er al iemand voor hen had betaald!'

Mijn vaders moeder, Pearl, beïnvloedde ook zijn spirituele aard. Wanneer ik bij haar was, speelden we met haar orakelstokjes. Net als bij tarotkaarten had ieder stokje een bepaald nummer. Je stelde een vraag, pakte een stokje en las in een bijbehorend boek wat dat nummer betekende. Het boekje en de stokjes fascineerden me, vooral omdat de antwoorden in het boek een diepe betekenis leken te hebben en een zinvol antwoord leken op de vraag die ik stelde.

Oma Pearl was zowel fysiek als emotioneel een mooie vrouw. Ze verslond boeken en las er vaak twee of drie per week. Ze snoepte ook graag, vooral chocola, maar ze leek nooit gewichtsproblemen te hebben. Ze had mijn opa Ted ontmoet toen ze in een *dime store* werkte. Hij kwam binnen en vroeg wat hij als cadeautje kon kopen voor het mooiste meisje dat hij ooit had gezien: zichzelf.

Helaas liep hun huwelijk op een scheiding uit en ze trouwden albeibi opnieuw. Ted bleef Pearl echter altijd rode rozen voor haar verjaardag sturen. Ik vraag me af of hun beider partners hiervan op de hoogte waren. Ondertussen trouwde Pearl met Ben, die ik altijd vertederd 'Pop-pop' noemde. Ben was de man die ik toen ik opgroeide als mijn opa zag. Ze woonden vele jaren bij ons in de buurt in de San Fernando Valley. Toen Ben met pensioen ging, verhuisden ze naar Bishop in het midden van Californië, zodat hij in de nabijgelegen meren kon vissen. Een- of tweemaal per jaar kwamen oma Pearl en Pop-pop vanuit Bishop met de auto naar ons toe en dat was altijd een blijde gebeurtenis.